

MÜCADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete1990
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

22 Temmuz 2026 S.121

Halkın Devrimci İktidarı İçin!

Emperyalist Barışın Ömrü...

Geri Dönüş Yok

Eti Gümüş İşçileri Eylemde

Ejderhayı Kuşatmak

ICE'yi Kaldırın!

Leninistler, "ortak mücadele, birleşik mücadele, mücadele birliği" gibi kavramları, gerçek devrimci içeriklerine uygun olarak devrimci halk iktidarının bir kaldırıcı olacak şekilde proleter kitlelere, emekçi sınıflara ve Kürt ulusunun yoksul, devrimci kitlelerine öneriyorlar. Gerçek devrimci güçler, bu kavramları sokakta coşkun sel gibi akan kitlelerin burjuva egemenliği, burjuva düzeni yıkarak kendi devrimci halk iktidarlarını kurmaları için önlerine koyarlar

Devamı 2. sayfada...

Halkın Devrimci İktidarı İçin!

Manşet

Dinci faşist iktidar saldırılarına aralıksız şekilde devam ediyor. İşçi sınıfından öğretmenine, köylüsünden kentin esnafına; çalışan emekçiden emeklisine; sosyal medyadan paylaşım yapan aydın, sanatçısından gazete muhabiri ve yazarlarına kadar, toplumun ezilen sömürülen kesimlerinden bu saldırılardan payını almayan kimse kalmadı gibi.

Saldırıların yoğunlaşması, Ankara'da yapılan NATO toplantısının hemen öncesine denk geldi. Haziran'ın ilk haftalarını, saldırıların yoğunlaşmasını başlangıç tarihi saymak mümkün. Bu yüzden ev baskınları, gözaltı, tutuklama ve çeşitli cezalar biçiminde süren saldırılar ilkin, bu toplantıyla ilişkili diye düşünüldü. İktidarın açıklamaları böyle bir düşünceyi besledi.

Ne var ki, aradan geçen sürede hızından bir şey kaybetmek bir yana, daha da hızlanıp şiddetlenen saldırılar, bunun iktidarın geçici bir politikası olmadığını yeterince ortaya koydu. Belli ki, dinci faşist iktidar, daha uzun erimli bir hazırlığın içinde. TEMA Vakfı gönüllülerini dahi zindanda tutmaya devam etmesi, binlerce kişinin çok kısa süre içinde tutuklanması dinci faşist iktidarın önüne koyduğu hedefe varmada ne kadar "kararlı" olduğuna işaret ediyor. Ancak kararlı olması, günün sonunda başarılı olacağı anlamına gelmiyor.

ABD emperyalizminin Ortadoğu ile ilgili Türkiye'ye bir takım "yeni" görevler verdiğini görmek, bilmek için çok şey gerekmiyor. Eski Osmanlı coğrafyasına duyulan ve artık gizlenmeyen ilgi, ABD'nin Irak, G.Kürdistan, Suriye ve Körfez ülkelerinden askeri güçlerini çekme planıyla birlikte ele alındığında, gerçek ifadesini buluyor.

Faşist devlet ve dinci faşist iktidar, NATO toplantısı öncesi ve sonrasında ABD ve NATO'nun sözünü ettiğimiz coğrafya ile ilgili olarak kendisine yüklediği görevleri yerine getirmenin hazırlığı içinde. Daha açık bir ifadeyle, faşist devlet ve dinci faşist iktidar "sefere hazırlık" yapıyor.

"Sefere hazırlık"ın ilk adımı ise "iç cephe"yi sağlama almak, onu güçlendirmektir. "Terörsüz Türkiye" amacıyla yapılan hazırlıklar, toplumun dinci faşist iktidara boyun eğmeyen, karşı koyan, mücadele eden tüm toplumsal kesimleri üzerine estirilen devlet terörü, emperyalistlere verilen sözler; bunların hepsi bu kapsamda değerlendirilmeli.

Fakat, meydan boş değil. Ezilen, sömürülen, yoksulluk içine itilen emekçi halklar her yerde ve her alanda dinci faşist iktidara, sermaye egemenliğine, düzenin kendisine karşı kin, öfke, kızgınlık gibi şiddetli duygu-

larla büyük bir mücadele veriyorlar. Büyük umutlarla başlattıkları "terörsüz Türkiye" yani Kürdistan devriminin tasfiyesi kampanyasında bile, Kürt ulusunun yoksul, ezilen, sömürülen; devrimin sınıfsal yükünü çeken kitlelerini ikna edebilmiş değiller.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin, yoksul kitlelerinin, genç kadın ve erkeklerinin durumunu ise Özgür Özel'in aktaracağımız sözleri son derece anlaşılır biçimde tarif ediyor. Özgür Özel'in kitlelerin durumu ve ruh haline ilişkin çarpıcı sözleri şöyle:

"Ama sokakta gördüğüm coşkun akan bir sel var. Bunun önünde ben dursam, beni de götürür. Sihirli değnek değmiş, Özgür Özel halk kahramanı çıkmış değil. Yapılanlar halkın öyle canını yakıyor ki, kim öndeyse ona destek vermek istiyorlar. Bu insanlar bir şey istiyor. Önünde kimse duramaz. O yüzden bir takım duyumların, kişisel hesapların, endişelerin yapılabileceği bir pozisyon yok."

Şüphesiz, Özgür Özel bu değerlendirmeye ve tespitlerden devrimci sonuçlar çıkarmayı amaçlamıyor. Tam tersi. Özgür Özel, emekçi sınıfların, ezilen yoksul kitlelerin ruh haline ve mücadele isteğine dair bu tespitleri, onları düzen içinde tutmanın gerekliliğini; bunun için kanallar açmanın zorunluluğunu ifade etmek için ortaya koyuyor.

Bir burjuva parti lideri olarak burjuva düzeni olası devrimci gelişmelerden, kitlelerin isyan ve ayaklanma eğilimlerinden korumayı kendine görev belliyor. Bu, bütün burjuva partilerin politik çizgisidir. İstisna kabul etmeyecek şekilde burjuva partiler burjuva düzeni proleter kitlelerin, emekçi yoksul kitlelerin, ezilen

halkların devrimci isyan ve ayaklanmalarından, devrim girişimlerinden korumayı görev kabul ederler. Çünkü, bütün burjuva partiler burjuva düzenden beslenirler. Burjuva düzeni korumak onların varlık nedenidir.

Peki "sokakta akan coşkun sel" karşısında yasal olsun olmasın, sosyal reformist partilerin ve siyasi hareketlerin politikası nedir? Onlar, kitlelerin, toplumsal devrimin bu güçlerinin içinde bulundukları ruh hallerinden ne gibi sonuçlar çıkarıyorlar?

Uzatmadan söyleyelim: Onlar, kitlelerin içinde bulunduğu devrimci koşullardan kitleleri burjuva muhalefetin, özel olarak, Özgür Özel ve kuracağı "yeni" partinin kuyruğuna takmanın arayışı içindeler. Bu amaç için bugünlerde "ortak mücadele, birleşik mücadele" gibi "sokakta bir sel gibi" akan kitlelerin gönüllerini okşayacak kavram ve sloganlarla kampanya yürütüyorlar. Devrimci amaçlar için değil, kitlelerin devrimci enerjisini kullanarak, burjuva sınıfın bir politik gücü yerine bir başka politik gücünü iktidara taşımak için.

Leninistler, "ortak mücadele, birleşik mücadele, mücadele birliği" gibi kavramları, gerçek devrimci içeriklerine uygun olarak **devrimci halk iktidarının** bir kaldırıcı olacak şekilde proleter kitlelere, emekçi sınıflara ve Kürt ulusunun yoksul, devrimci kitlelerine öneriyorlar. Gerçek devrimci güçler, bu kavramları sokakta coşkun sel gibi akan kitlelerin burjuva egemenliği, burjuva düzeni yıkarak kendi devrimci halk iktidarlarını kurmaları için önlerine koyarlar; Özgür Özel ve şürekasını iktidara taşımak için değil.

Birleşik mücadele halkın devrimci iktidarı için!

Emperyalist Barışın Ömrü...

Editör

Peki, o zaman ABD ve ordusu açısından durum ne idi? Kısaca ifade etmek gerekirse, ABD yönetimi ve ordusunun artıksavaşı yürütecek durumu kalmamıştı. o zaman ABD ve ordusu açısından durum ne idi? Kısaca ifade etmek gerekirse, ABD yönetimi ve ordusunun artık savaşı yürütecek durumu kalmamıştı.

Bitti sanılan ABD-İran savaşı, yaklaşık bir aylık aradan sonra tekrar başladı. Aslında o bir aylık süre içinde bile ABD'nin saldırıları tümünden kesilmiş değildi. Fark, saldırılarının yoğunluğunun azalmasından ibaretti.

ABD, İran'la varılan "mutabakat"tan sonra, güçlerini toparlar toparlamaz bulunduğu tüm taahhütleri bir kenara iterek saldırılara başladı. Daha doğrusu, hiç bitmeyen hava ve deniz bombardımanını yoğunlaştırdı. Sonunda, işler mantığının uç noktasına vardı ve İran "masayı devirdi". Geçtiğimiz Cumartesi günü İran, aradaki köprülerin atıldığını şu açıklamayla ortaya koydu:

"Büyük Şeytan'ın (ABD) defalarca verdiği sözlerde durmaması, ABD Başkanının imzasının ne kadar değersiz ve geçersiz olduğunu bir kez daha herkese gösterdi. Zorbalık, tahakküm ve vahşet, Amerikan anlayışı ve siyasetinin ayrılmaz unsurlarıdır"

Hamaney'in bu açıklamasını hükümet, daha somut bir açıklamayla tamamladı ve Washington'ın mutabakat hükümlerini ihlal ettiğini savunarak anlaşma kapsamındaki tüm yükümlülüklerini askıya aldığını açıkladı. Böylece savaş İslamabad Mutabakat muhtırasının imzalandığı günün öncesine dönmüş oldu.

Peki, o zaman ABD ve ordusu açısından durum ne idi? Kısaca ifade etmek gerekirse, ABD yönetimi ve ordusunun artık savaşı yürütecek durumu kalmamıştı. ABD ordusu perişan bir hale gelmişti. İran ordusu, ABD'nin hiç ummadığı, haliyle hesaplamadığı bir direniş ortaya koymuştu. Körfez bölgesindeki askeri üslerinin büyük bir bölümü vurularak kullanılamaz hale getirilmişti. En büyük

darbelerden birini de Bahreyn'deki 5. Filonun üssü yemişti. Sonuçta ABD emperyalizmi, Körfez bölgesi ve Ortadoğu'dan çekilmek zorunda kaldı. Süreç hala devam ediyor.

ABD emperyalizmini tarihi bir yenilgiye doğru götüren bu tablo karşısında ABD emperyalizmi acil bir ateşkes ve "barış" anlaşması arayışına girmişti. Pakistan ve Türkiye işte tam bu noktada devreye girerek önce "ateşkes" anlaşmasıyla, ardından "İslamabad Muhtırası"yla ABD'nin alnına hayat öpücüğü kondurdular.

Elbette, siyonist İsrail'in devre dışı kalması da hesaba katılmalı. "Mutabakat" denen şeyin ardından Batı Asya'nın bu kuduz devleti, savaşacak gücü kalmadığı için, kendi içinde siyasal ve toplumsal bakımdan paramparça olmuş Lübnan'a yöneldi. Siyonist İsrail de artık savaşı sürdürecektir durumda olmaktan çıkmıştı. İran'la savaş sırasında siyonist İsrail ordusu çökme noktasına gelmişti.

Birkaç gün içinde bitirilir planıyla ABD-siyonist İsrail ikilisinin İran'a karşı 28 Şubat'ta başlattıkları savaş uzayıp iki aydan fazla sürünce, siyonist İsrail'in düştüğü perişan durumu hatırlamak için bu devletin Genelkurmay Başkanı'nın savaş sırasında yaptığı açıklamayı aktarmakta yarar olacak. Siyonist İsrail'in Genel Kurmay Başkanı düştükleri perişan durumu aktaran haber şöyleydi.

"Devlet televizyonu KAN'da yer alan habere göre güvenlik kabinesi toplantısına katılan Zamir, bakanlara ordunun personel sıkıntısı çektiğini ve ordunun çökme noktasına geldiği uyarısında bulundu.

İran'a yönelik saldırılarını sürdürürken Lübnan'da da kara işgaline girişen İsrail ordusunun büyük bir personel krizi içerisinde olduğuna dikkati çeken Zamir, 'Daha fazla personele ve askere ihtiyacımız var; bir çözüm bulunmazsa ordu kendi içinde çökecek' dedi."

Evet, siyonist ordunun hali böyle idi. İşte bu koşullarda iki saldırgan devletin perişan hale gelmiş ordularını kurtarmak için araya Pakistan-Türkiye gibi araçlar sokuldu. Bu iki devletin güya "barış" gibi ulvi bir amaçları vardı. Oysa gerçek tam tersiydi. Amaç ABD ordusuna soluklanacak, yeni saldırılar için hazırlanacak, güçleri toparlayıp yeniden düzene sokacak zamanı kazandırmaktı. Trump, sonraları savaşa verilen bu moladaki rolü nedeniyle Erdoğan'a teşekkür edecekti.

"Ateşkes" ve ardından gelen "mutabakat" anlaşması işte buydu. "Mutabakat"la umulan amaç hasıl olunca yani ABD emperyalizmi ordu-suna soluk aldırarak zamanı kazanıp güçlerini derleyip, toparlayıp yeni saldırılara hazır hale getirince Trump, tekrar o kedi gibi miyavlayan ses to-nundan kükreme moduna geçti. Son bir haftadır aralıksız süren saldırılar işte böyle başladı.

Burada, bir ara sonucun altını çizmek yerinde olacak: "Mutabakat" zaptı ya da başka bir ad altında olsun, fark etmez, emperyalistlerle "demokratik" bir barış mümkün değil. Hiçbir emperyalist barış, "demokratik" muhtevada olmaz. Genel olarak, burjuvazi ile proletarya, emekçi sınıflar ve ezilen halklarla burjuvazi arasında "demokratik" barış olmaz. Uzlaşmaz sınıflar ya da taraflar arasındaki her "barış" anlaşması ancak savaşa verilen geçici bir ara, bir mola olabilir.

Genel olarak burjuvazi, özel olarak emperyalist devletler, ancak savaş sürdürmeyecek noktaya gelmişlerse "barış"tan söz etmeye başlarlar. Bu temel yaklaşımı şöyle de anlamak mümkün: Burjuva sınıf ya da emperyalist bir güç "barış" çağrıları yapmaya başlamışsa bu, artık onun savaş sürdürmeyecek noktaya, yenilginin eşiğine geldiği biçiminde anlaşılmalıdır. Ezen bir ulusun devleti ezilen bir ulusa, onun politik güçlerine "barış" çubuğunu uzatıyorsa bilinmeli ki, ezen ulusun devleti artık egemenliğini eskisi gibi sürdürme gücünü kaybetmiştir.

Böyle durumlarda "barış" için kimler araya girer? Elbette sahte dostlar. Dost görünümlü bu "düş-

manlar" araya girerek düşmana ihtiyaç duyduğu altın değerindeki zamanı kazandırır. ABD-İran savaşında Pakistan-Türkiye ve bazı Körfez ülkeleri işte bu rolü oynadılar.

İran'a karşı savaşta ABD'nin bir şey yapamayacağı yeterince ortaya çıkmıştır. ABD, İran'da kara savaşına girmeyecek. Hem gelişmeler bunu gösteriyor hem de ABD, kara güçlerini İran'a sokmayacağını bizzat açıklamıştır. Oysa gerçek bir savaş, kara güçlerini "düşman" topraklarına sokmadıkça hiçbir zaman kazanılamaz. ABD, uzaktan ya da havadan bombardımanlarla İran üzerinde tahrip edici, yıkıcı bir etki yaratabilir. Ancak bu ABD'ye bir zafer getirmez.

Bu anlamda ABD, kendi başlattığı savaşta çaresiz. Buna karşılık İran ordusu, ABD'nin Körfez bölgesindeki askeri üslerini, askeri alt yapısını vuruyor; savaşı Suriye, Irak, G.Kürdistan, Ürdün gibi işbirlikçi devletlerin topraklarına taşıyarak, oradaki ABD üslerini vurarak ABD'nin hiç hesap etmediği bir yanıt veriyor. Savaş, şimdiden "cüce kralın ülkesi" Ürdün'e taşınmış durumda.

ABD'nin çaresizliğinin daha büyük ve çok daha önemli başka nedenleri de var. Her şeyden önce, ABD emperyalizmi bir iç savaşın eşiğinde. ABD işçi sınıfı ve emekçi kitleleri isyan ve ayaklanmalarla ABD tekkelci kapitalizmine, baskı sömürü ve her gün her saat büyüyen eşitsizliğe, yoksulluğa, işsizliğe karşı mücadele ediyorlar. Trump ve ABD yönetiminin her şeyde ve her yerde "komünizm tehlikesi" görmeleri boşuna değil. ABD işçi sınıfı ve emekçi, yoksul, ezilen, baskı ve sömürü altındaki kitleleri, en azından

Seattle ayaklanmasından bu yana, yaklaşık on beş yıldır, sürekli isyan ve ayaklanma halindeler. Bu, toplumsal devrimci güçlere muazzam bir mücadele potansiyeli, cesaret ve bilinç kazandırmıştır. Devrimci kitleler toplumu dönüştürme mücadelesi verirken kendileri de dönüşüyor ve iktidarı devrimci yoldan kazanacak bir yetkinliğe geliyorlar.

Kapitalist üretim biçimi ise tüm dünyada ve elbette ABD'de çöküyor. Bu üretim biçimi sadece tarihsel sınırlarına değil ama aynı zamanda toplumsal sınırlarına da gelip dayanmıştır. Bu çöküşü engellemenin yolu olarak şimdi tüm sanayilerini askeri-sınai komplekse entegre etmeye; ona dönüştürmeye çalışıyorlar. Bu dönüşümü ve entegre etme sürecini savaş nedeniyle yapmıyorlar. Tam tersi, sanayilerini askeri-sınai komplekse çevirmeye çalıştıkları için her yerde savaş çıkartıyorlar. Ama arkasında çöken bir üretim biçimi olan hangi ordu savaş kazanabilir ki? Dahası, en büyük devrimci üretici güç olan işçi sınıfı ve emekçi kitleler bu üretim biçimine başkaldırmışlarken!

Trump ve şebekesinin yüreğine komünizm korkusunu düşüren şey işte tam da budur. ABD yönetiminin komünizmden nasıl bir korkuya kapıldıklarını görmek isteyen Trump'ın 250. Yıl konuşmasına bakabilir.

Tarih yeni bir evreye, kapitalizmden komünizme toplumsal devrimlerle geçiş evresine girmişken emperyalist barışın ömrü işte böyle ancak bir kelebek ömrü kadar uzun olabilir. Ama hiçbir şey, hiçbir güç onları tarihin eski eserler müzesine gönderilmekten kurtaramayacak!

Tarık Ziya Yıldırım (Cihan) Yoldaş Ölümsüzdür

TARİK ZİYA YILDIRIM

Çeçenistan göçmeni ve gericisi bir ailesi olan Tarık Ziya Yıldırım (Cihan) yoldaş, 1972 yılında Mardin'de doğmuştu. Ancak o, yaşamanın ve emekçi kişiliğinin sınıf bilinci ile içinde yanan isyan ateşine kulak verdi ve genç yaşlarda Leninist saflarda örgütlendi.

13 Mart Genç Komünistler Birliği'nde devrimci faaliyete başlayan Cihan yoldaş, bir süre sonra Leninist Gerilla Birlikleri (LGB) saflarına katıldı.

26 Temmuz 1995 gecesi, yoldaş ile birlikte Bakırköy'de kimlik soran polisler girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçirilmişti.

Cihan yoldaş, Vatan Emniyet Müdürlüğü'nde yapılan ağır işkenceye rağmen devrimci iradesiyle cellatları yendi. Cihan yoldaş katledilerek cansız bedenini Emniyet Müdürlüğü karşısındaki Vakıf Gureba Hastanesi bahçesine bırakıldı.

Cihan yoldaş Denizlerin, Seyitlerin yaşındaydı. Onlara layık olmak, onların bayrağını hedefe taşımaktı en büyük isteği. Şanlı tarihe, onların yanına adını yazdırdı.

Tarık Ziya Yıldırım (Cihan) Yoldaş Leninistlerin Kavgasında yaşıyor!

Cihan Yoldaş Ölümsüzdür!

Hakkımızı Almadan Geri Dönüş Yok

Özel sektör öğretmenleri ile mülakat mağduru öğretmenler, taleplerini dile getirmek için yine Ankara'daydı. Milli Eğitim Komisyonu ve bakanlıklarla yapılan görüşmelere rağmen olumlu bir adım atılmadığını belirten öğretmenler, sonuç almadan evlerine dönmeyeceklerini vurgulayarak eyleme devam ediyor.

14 Temmuz

Birçok şehirden Ankara'ya gelen öğretmenler Milli Eğitim Komisyonu toplantısı sırasında taleplerini dile getirmek için Meclis Parkı'nda basın açıklaması yapmak istedi. Fakat polis engeli nedeniyle sendika binası önünden "Mücadele Dersini Öğretmenler Veriyor", "Öğretmenler Yürüyor, Mücadele Büyüyor", "Mülakat Dediniz, Hakkımızı Yediniz", "Yüz Binlerce Öğretmen Taban Maaş Bekliyor", "Patronların Bakanı Yusuf Tekin İstifa" sloganları ile alkışlarla Madenci Anıtı'na yürüyerek açıklamayı burada yaptı.

Özel Sektör Sendikası Ankara Şubesi önünden Madenci Anıtı'na yürüyen öğretmenler adına basın açıklamasını Öğretmen Sendikası MYK Üyesi Umut Erkurt okudu.

Millî Eğitim Komisyonu üyelerine, Millî Eğitim Bakanlığına ve siyasi iktidarın tüm temsilcilerine çağrı yapan Erkurt, "Taban Maaş hakkımızı yasal güvence altına alın!"

Adaletsiz komisyonların adaletsiz puanlamalarıyla hakları ellerinden alınan mülakat mağduru öğretmenlerin atamalarını yapın!

Öğretmenlerin sesini duymazdan gelmeyin." çağrısı yaptı.

Milli Eğitim Komisyon toplantısı sona erene kadar Madenci Anıtı önünde bekleme kararı alan öğretmenler, eylemlerini burada sürdürdü.

15 Temmuz

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası ve Mülakat Mağduru öğretmenler, Ankara'daki hak arama eyleminin 2. gününde sendika binası önünde ve akşam saatlerinde Türkiye Odalar Borsalar Birliği önünde açıklamalar yaparak Milli Eğitim Komisyonu ve Milli Eğitim Bakanlığı'na bir kez daha seslendiler.

"Patronların Kaygısı Yetti Öğretmenlerin Canına Tak Etti TOBB Eğitim Meclisi Öğretmene Bak" pankartı açan öğretmenler adına konuşan Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası Hüseyin Aksoy, aylardır günlerdir taleplerini dile getirdiklerini ve halen olumlu bir adım atılmadığını ifade etti.

Son bir aydır memlekette en çok konuşulan şeyin özel sektörde çalışan öğretmenler ve mülakat mağduru öğretmenlerin sorunları ve bu sorunların çözümü için verilen mücadele olduğunu söyleyen Aksoy "Memleketin her tarafında, her kesiminde, her yaş grubunda, öğrencisinden velisine, emeklisine, şehirliden köylüye, herkesin

dilinde özel sektör öğretmenleri var. Onların mücadelesi, açık görevi, mülakat mağduru öğretmenlerin hakkı, bunlar konuşuluyor" dedi.

Milli Eğitim Bakanıyla, Eğitim komisyonu başkanıyla, milletvekilleriyle görüşmeler yaptıklarını fakat çözüm üretilmediğini vurgulayan Aksoy, bugün de Türkiye Odalar Borsalar Birliği'nin önünden eğitim komisyonu başkanına seslendiklerini söyledi.

Öğretmenlerin taleplerinin taban maaş hakkı ve hakkı yenilenlerin işlerine başlaması olduğunu söyleyen Aksoy "Maliye Bakanlığı devrede, Çalışma Bakanlığı devrede, Milli Eğitim Bakanlığı devrede, Patron Dernekleri devrede, Cumhurbaşkanlığı Eğitim Öğretim Kurulu devrede, herkes devrede... tüm bu görüşmelere rağmen bir çözüm üretilmiyor" diyerek çözümsüzlüğe tepkilerini dile getirdi.

Özel eğitim kurumu patronlarına da seslenen Aksoy "Bizim talebimizin arkasına geçmeyin! Bizim mücadelemizin arkasına geçip kendinize vergi indirim, prim vesaire talebini büyütmeyin!" dedi.

Maliye Bakanına da seslenen Aksoy, verdikleri mücadeleyi ve taleplerini dile getirerek olumlu bir sonuç almadan dönmeyeceklerini ifade etti, "Hakkımızı almadan geri dönüş yok!" dedi.

16 Temmuz

Öğretmenler, eylemlerinin 3. gününde Hazine ve Maliye Bakanlığı önünde basın açıklaması yapmak istedi. Fakat öğretmenleri ablukaya alan çevik kuvvet polisleri aralarında sendika başkan ve yönetim kurulu üyelerin de bulunduğu çok sayıda kişiyi şiddet uygulayarak darp ederek ters kelepçeyle gözaltına aldı.

Polis, öğretmenleri işkenceyle gözaltına alırken, avukatların önüne

barikat kurarak gözaltı takibi yapmasını engellemeye çalıştı. Avukatlar, 40'a yakın öğretmenin anneleri ve çocukları yanlarında ters kelepçeyle yere yatırılarak işkenceyle gözaltına alındığını anlattı.

Ankara'da gözaltına alınan öğretmenler ifade işlemlerinin ardından akşam saatlerinde serbest bırakıldı. Alkış ve sloganlarla sendikaya gelen öğretmenler "Bizi baskılarla korkutamazsınız! Taleplerimizin arkasındayız! Mücadelemiz sürüyor!" diye vurguladı.

İşkenceli gözaltıların ardından öğretmenler, sendika önünde açıklama yaptı. Öğretmenler, "Özel sektör öğretmenleri ve mülakat mağduru öğretmenler olarak, birlikte Ankara sokaklarında haklı mücadelemizi kararlılıkla sürdürüyoruz."

Bugün Hazine ve Maliye Bakanlığının önünde taleplerimiz için yaptığımız eylemde; uğradığımız şiddete, maruz bırakıldığımız gözaltı işlemine rağmen, omuz omuza verdiğimiz bu onurlu mücadelede bir kez daha sesimizi gür bir şekilde duyurduk." diyerek taleplerini yeniden sıraladı:

*Mülakat Mağduriyetine Son Verilsin! Hakkımız olan atamalar yapılsın!

*Taban Maaş Hakkımız İade Edilsin!

Öğretmenlerin oyalama taktikleriyle ya da baskıyla bastırabileceğini sananların yanıltıldığını ifade eden öğretmenler "Somut adımları görene, haklarımızı tek tek kazanana kadar bu meydanları da Ankara'yı da terk etmiyoruz!" diyerek eyleme devam ediyor.

Eti Gümüş İşçileri Eylemde

Yıldızlar SSS Holding yine maden işçilerinin maaş ve tazminatlarının gasp edilmesiyle gündemde.

Elazığ Maden'de Yıldızlar SSS Holding'e bağlı Eti Gümüş Madencilikte işçiler, 13 aydır maaş ve tazminatlarını alamadı. Hakları gasp edilen işçiler, ayrıca 15 aydır hukuksuz bir şekilde zorunlu ücretsiz izne çıkarılmış durumda.

18 Temmuz itibarıyla eyleme başladıklarını duyuran maden işçileri, bir çözüm sağlanamaması halinde 24 Temmuz'da Ankara'ya gideceklerini belirtti.

İşçiler yaptıkları basın açıklamasındaki konuşmalarında aylardır maaşları, mesai ve tazminatlarının ödenmediğini, bir ay önce Yıldızlar SSS Holding'in Ankara'daki merkezine giderek görüşme gerçekleştirdiklerini ve ödeme yapılacağı sözü verildiğini, fakat bugüne kadar bir ödeme yapılmadığını aktardı.

İşçiler Yıldızlar SSS Holding yönetimine seslenerek bir an önce haklarının verilmesini istedi ve söz alarak yaşadıkları ekonomik sıkıntıları dile getirdiler.

Bir maden işçisi emekli olduğunu, fakat kendisine emeklilik için tazminat ödemesi yapılmadığını aktardı. Bir başka işçi tüm işçilerin kredi borçları olduğunu, sürekli bankalar tarafından arandıklarını, esnafa olan borçlarını ödeyemedikleri için utandıklarını Elazığ'da çarşıya pazara gidemez durumda olduklarını söyledi. Bir başka maden işçisi çocuğunun üniversite sınavını kazandığını fakat harçlarını ödeyemedikleri için çocuğunu okula gönderemediğini aktardı.

İşçiler, "Aylardır ödeme yapılacak diye oyalanıyoruz, hepimiz borç içindeyiz, çocuklarımızın yüzüne bakamıyoruz, evimize ekmek götüremiyoruz, aileler dağılıyor. Bu daha ne kadar böyle sürecek" diyerek isyan etti.

İşçilerin talepleri şöyle:

* 13 aydır verilmeyen maaşlar ve tazminatlar derhal verilsin.

* 15 aydır hukuksuz, zorunlu ücretsiz izin son bulsun.

* Geçmiş dönemde eksik yatan alacaklar farkı ödensin.

Eti Gümüş işçileri Yıldızlar SSS Holding yönetimine "Verdiğiniz sözleri tutun!" diye seslendi.

Ankara'da 'KHK'liler İçin Adalet' Eylemine Polis Saldırısı

15 Temmuz 2016'da gerçekleşen FETÖ darbe girişiminin ardından çıkarılan Kanun Hükmünde Kararnameler ile binlerce memur ihraç edildi. 4 bin 259'u ise KESK'e bağlı sendikalara üye olan emekçilerdi.

17 Temmuz 2026 itibarıyla KESK'li ihraçların yaklaşık yarısı tüm özlük haklarıyla görevlerine döndü, ancak 2 bini aşkın kamu emekçisi hâlâ görevine dönemedi.

Hukuksuzlukların sona ermesi ve adaletin sağlanması talebiyle KESK, 17 Temmuz günü Adalet Bakanlığı önünde bir basın açıklaması gerçekleştirerek, 24 saat sürecek oturma eylemi yapmak istedi.

Ancak polis, grubun basın açıklaması yapıp alanı terk etmesini söyledi ve basını alandan uzaklaştırdı. Bunun üzerine KESK, açıklamasını Güvenpark'ta gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını okuyan KESK Eş Genel Başkanı Ahmet Karagöz 10 yıldır arkadaşlarının adaletin peşinde olduğunu ifade ederek, "10 yıl önce çalınan ekmeğimizin nöbetini tutuyoruz. KESK olarak hiçbir zaman 'Ne söylediler de yapmadık' noktasında olmadık. Toplumun nefes aldığı her alan hedef haline getirildi. Ülke genelinde 162 bin insanın ihraç edildiğini görüyoruz. Savunma hakkı tanınmadan, kamu emekçileri ihraç edildi" dedi.

"KESK'li üyeleri 15 Temmuz darbe girişimiyle nasıl ilişkilendirirsiniz?" sorusunu yönelten Karagöz, "KESK'li üyeler iş güvencelerini ve çocukların

geleceğini savunmuş, demokratik bir ülkede adalet, barış istemişlerdi. Bu yüzden ihraç edildiler. İnsanlar yalnızca işlerini kaybetmedi. Aileler dağıldı. Pek çok kişi sağlık hakkına erişemedi. Ne yazık ki yaşamına son veren KHK'li arkadaşlarımız oldu. Bazı arkadaşlarımız ne ile suçlandıklarını bilmeden yaşamını yitirdi. 30 üyemiz yaşamını yitirdikten sonra göreve iade edildi" diye konuştu.

KHK ile görevinden ihraç edilen isimlerinden biri olan DEM Parti Mardin Milletvekili Kamuran Tarhan "10 yıldır adalet arayışı devam ediyor. Bu ülkenin hukuk zeminine dönmesi

için mücadelemize devam edeceğiz. Kazanacağımızı biliyoruz. Gelin, adaleti bu ülkenin mahkemelerinde tesis edelim" diye konuştu.

EMEP ve DEM Parti adına yapılan konuşmaların ardından KESK'li emekçiler halay çekerek ve oturma eylemi yaparak konfederasyonun önünde toplandılar. Polis başlangıçta oturma eylemine izin verse de, bunun sembolik olarak kalmasını istedi. Yaşanan kısa süreli gerginliğin ardından alana gözaltı aracı getirildi ve polis kamu emekçilerinin oturma eylemine saldırdı, çoğunluğu yönetici 18 emekçi gözaltına alındı.

Beşiktaş Belediyesi İşçilerine Çözüm Sözü

Haklarını aramak amacıyla 6 Temmuz günü başlattıkları açlık grevinin 13. gününde olan Beşiktaş Belediyesi işçileri, CHP Beşiktaş İlçe Başkanlığı binası önünde 19 Temmuz günü bir protesto eylemi düzenledi.

İşe iade talebiyle belediye binası önünde 215 gündür oturma eylemi yapan Turan Çil, sesini duyurabilmek amacıyla 6 Temmuz'da açlık grevine başladı. Yine işten atılan eski belediye çalışanları Cem Devran Çiftçi ve Uğur Gülen de destek vererek açlık grevine katılmıştı.

Üç işçinin açlık grevi sürerken, CHP Beşiktaş İlçe Örgütü önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. "İşimize İade Olana Dek Açlık Grevindeyiz" pankartı açan işçiler adına Turan Çil açıklamayı okurken fenalık geçirerek yere yığıldı. Çil, olay yerine çağrılan ambulansla acilen hastaneye sevk edildi.

Eylem alanına gelen CHP Beşiktaş İlçe Başkanı Mehmet Arslan'a, alandaki işçiler ve dayanışmaya gelenler tepki gösterdi. Yaşanan kısa süreli gerginliğin ve Çil'in hastaneye götürülmesinin ardından yarım kalan basın açıklaması, diğer işçiler tarafından tamamlandı.

Aylardır Beşiktaş Belediyesi önünde onur ve ekmek mücadelesi verdiklerini belirten işçiler yaptıkları açıklamada "Maaşımızın ne zaman yatacağını sorduk diye bir ailenin açlığa mahkûm edilmesi vicdana da, hukuka da, insanlığa da sığmaz. Hakını arayan emekçiyi cezalandırmak zulümdür. Seçim döneminde omuz

omuz çalıştığımız, kazanması için emek verdiğimiz bir anlayışın bize bu haksızlığı yaşatması çok acı. Bugün açlık grevimizin 13. günündeyiz ve bu duyarsızlığa karşı tepkiler her geçen gün büyüyor. Çözüm üretmeyenler bu adaletsizliğin sorumlusudur. Biz ayrıcalık ya da lütuf istemiyoruz; yalnızca gasbedilen ekmeğimizi, emeğimizin karşılığını ve işimizi geri istiyoruz. Hak, hukuk ve adalet mücadelemiz, işimize geri dönene kadar tavizsiz bir şekilde sürecek" dedi.

CHP Beşiktaş İlçe Başkanı Mehmet Arslan, emek dostlarına ve açlık grevindeki işçilere, sorunu çözeceğine dair bir kez daha söz verdi.

Belediyede 6 yıl boyunca büro personeli olarak görev yapan Turan Çil, düzensiz ödenen ücretlerin ne zaman yatacağını sorduktan sonra 2025 Kasım'ında işten çıkarılmıştı. Mehmet Arslan 213 gündür eylemini sürdürürken, Turan Çil'e 7 ay önce de söz vermişti fakat sorun çözülmedi. İlçe Başkanı Arslan, bu kez Salı gününe işçilere randevu verdi.

33 Düş Yolcusu Anıldı

İsviçre'nin Basel kentinde 20 Temmuz günü düzenlenen anma etkinliğinde, 20 Temmuz 2015'te Suruç'ta IŞİD tarafından katledilen 33 düş yolcusu, mücadelelerine ve düşlerine sahip çıkma kararlılığıyla anıldı.

Etkinlikte yapılan konuşmalarda, Suruç'ta yaşamını yitirenlerin yalnızca dayanışma için yola çıkan gençler değil, enternasyonalist devrimciler ve mücadele insanları olduğu vurgulandı. Ayrıca, emperyalizme, faşizme ve gericiğe karşı uluslararası dayanışmanın her zamankinden daha büyük bir önem taşıdığına dikkat çekildi.

Anmada, Suruç Katliamı'nda yaşamını yitirenlerin ailelerinden temsilciler de söz alarak duygu ve düşüncelerini paylaştı. Yapılan konuşmalarda, katliamın unutulmama çağı, unutturulmayacağı ve adalet mücadelesinin kararlılıkla sürdürüleceği vurgulandı.

Açıklamaların ardından katılımcılar oturma eylemi gerçekleştirerek Suruç'ta yaşamını yitirenleri andı. Anma, oturma eyleminin ardından sona erdi.

İstanbul

Suruç katliamının 11. yılında İstanbul Kadıköy Halitağa Caddesi'nde bir araya gelen gençlik örgütleri, Bahariye'deki Süreyya Operası'na kadar yürüdü.

"Suruç'ta düşene, dövüşene bin selam" sloganıyla yürüyen kitle, saldırıda katledilenlerin fotoğraflarının olduğu dövizleri ile oyuncaklar taşıdı. Kitleyi ablukaya alan yüzlerce polis, yürüyüş boyunca kitleyi takip etti.

Suruç'ta hayatını kaybeden 33 kişinin isimlerinin okunmasının ardından saygı duruşu gerçekleştirildi.

Okunan basın metninde "Onları Kobanê yollarına düşüren enternasyonal ve antifaşist mücadele ruhu hâlâ bizimle" dendi.

İzmir

İzmir'de 20 Temmuz günü saat 18.00'da Suruç Katliamı'nın 11. yılında Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde eylem yapıldı.

Eylemde Suruç Aileleri İnisiyatifi tarafından yapılan açıklamada yıllardır süren adalet arayışının devlet tarafından örtbas edilmeye çalışıldığı ve faillere adil yargılamaya yapılmadığı ifade edildi.

Açıklamanın ardından Gündoğdu Meydanı'na yürüyüş yapıldı ve katliamda yaşamını yitiren 33 kişinin anısına denize 33 adet karanfil bırakıldı ve eylem sonlandırıldı.

Eylem boyunca "Hiçbir düş yarım kalmayacak", "Suruç'u unutma unutturma" sloganları atıldı.

Ejderhayı Kuşatmak

M.Can

Çin'in emperyalizm tarafından çevrelenmesi; Soğuk Savaş'ın ortasında, 1950'lerde ABD tarafından tasarlanan Adalar Zinciri stratejisiyle başladı. Japonya, Ryukyu Adaları (Okinawa), Tayvan ve Filipinler'den oluşan Birinci Adalar Zinciri, Çin ana karasını Pasifik Okyanusu'ndan ayıran doğal bir duvar. Bu hattın amacı, Çin'in derin denizlere çıkışını engellemek, denizaltılarını, savaş gemilerini ve en önemlisi ticaretini kontrol altında tutmak.

Resmi bir devlet politikası olarak, ABD, 2026 Ulusal Savunma Stratejisi-NDS ile, Birinci Adalar Zinciri boyunca, güçlü bir "Reddetme/Engelleme Savunması" inşa etme hedefini açıkça ve yazılı olarak ortaya koydu. Hedefi, Çin'in askeri kapasitesini bu hat içinde sıkıştırarak, bölgedeki ABD'ye bağlı müttefikleri ve ticaret yollarını korumak.

Merkez Üssü Tayvan olan Birinci Adalar Zinciri, somut olarak Çin'i çevreleyen askeri ittifaklar ve üslerden oluşuyor. ABD, resmi olarak Tek Çin politikasını tanıdığını söylese de, arka planda Tayvan'ı "Asya'nın Ukrayna'sı" olarak konumlandırmak için hazırlık yapıyor: 2023-2026 arasında hızlanan Tayvan'a silah satışları, askeri eğitim programları ve ada savunma sistemlerinin kurulması, Çin'in stratejik füze kapasitesini izleme ve sınır-lama amacı taşıyan Güney Kore'de konuşlandırılan THAAD füze savunma sistemi, ABD Uzay Kuvvetleri'nin Hint-Pasifik'teki varlığı, uydu izleme ve iletişim sistemleri üzerindeki rekabetle sürüyor.

ABD, Japonya, Avustralya ve Hindistan'dan oluşan Dörtlü Güvenlik Diyalogu-QUAD, Çin'i güneybatıdan kuşatan bir mekanizma. Özellikle Himalaya sınır anlaşmazlıkları ve Hint Okyanusu'ndaki deniz yollarının kontrolü açısından önemli.

ABD, Japonya ve Filipinler'le (Kuzey ve Güney Kıskaç) yaptığı askeri anlaşmaları sürekli güncelleyerek, iki ülkenin topraklarına yeni üsler kuruyor. Avustralya, İngiltere ve ABD arasındaki AUKUS ittifakı, doğrudan Çin'i çevrelemek için kuruldu. Bu pakt, Avustralya'ya nükleer denizaltı teknolojisi transferini öngörüyor ve böylece Avustralya, Pasifik'te Çin'in güney yolunu kesen dev bir deniz üssüne dönüştürülüyor. NATO, 2022'den itibaren Asya-Pasifik'e genişleme stratejisini ilan ederek "Hint-Pasifik" vurgusuyla; Japonya, Güney Kore, Avustralya ve Yeni Zelanda ile ortak tatbikat ve lojistik anlaşmalarını hızla

askeri ittifak düzeyine yükseltiyor.

ABD, Güney Çin Denizi'nde "serbest seyrüsefer" yalanına sığınarak askeri yığınağını sürekli tırmandırıp; Vietnam, Filipinler ve Malezya ile imzaladığı askeri anlaşmaları birer ileri karakol anlaşmasına dönüştürerek Spratly ve Paracel adalarındaki gerilimi bilinçli olarak tırmandırıyor.

Sadece askeri çevreleme değil, mali, teknolojik, ideolojik ve diplomatik kuşatma da sürüyor:

Çip ve teknoloji savaşlarında, ABD'nin yarı iletken ihracat kontrollerini sağlamak için, Hollanda ve Japonya ile yapılan teknoloji ambargo anlaşmaları, tedarik zincirinin yeniden yapılandırılması için üretimi Çin'den Hindistan, Vietnam ve Meksika'ya kaydırılmasıyla ABD ve müttefiklerinin Çin'e bağımlılığı kırma çabalarıydı. AB'nin «Global Gateway», G7'nin «Build Back Better World» girişimleriyle, Kuşak ve Yol'a alternatif projelere girişmesi diğer bir gelişme.

Biden yönetiminin "Demokrasiler Zirvesi" ile Çin'i otoriter blokta konumlandırma çabası. Sincan/Uygur bölgesi üzerinden yürütülen insan hakları ve soykırım dezenformasyon kampanyaları, emperyalizmin Rusya'yı Ukrayna'da sıkıştırarak, Çin'i yalnızlaştırma stratejisi, Rusya-Çin

enerji ve askeri işbirliğini hedef alan yaptırım paketleri, kuşatma manevralarının bir parçası.

ABD'nin güvenilir bir ortak olduğu gerçeği karşısında, Çin artık sadece bir "üretim merkezi" değil, aynı zamanda küresel teknoloji ve finansın da belirleyici bir aktörü olması, Çin'e karşı kurulacak sağlam bir cephenin önündeki en büyük engel. Dünya yeniden şekilleniyor. Yeni bir antiemperyalist cephenin oluşmasına tanık oluyoruz.

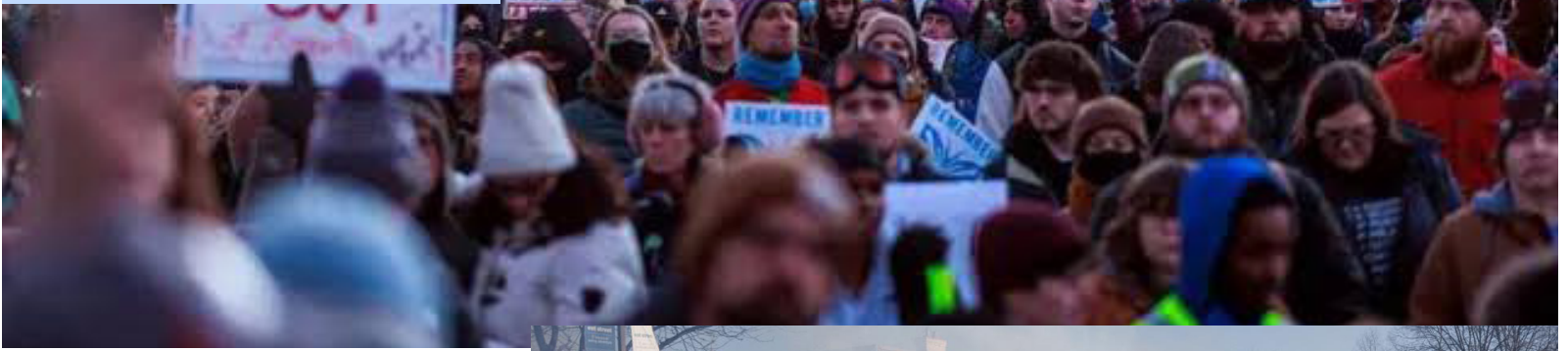
ABD'nin Avrupa müttefikleriyle ilişkilerinin bozulması (Ukrayna ve ticaret savaşları nedeniyle), Çin'in birçok Avrupa ülkesiyle ekonomik ilişkilerini geliştirmesine yol açtı. ABD, kendini yalnızlaştırmamak için Çin ile ilişkilerini sıcak tutmak zorunda. Çin Savunma Bakanlığı Sözcüsü Jiang Bin, bu stratejiye verdiği yanıtta "Tarihin akışı, Çin'i kuşatma girişimlerinin başarısızlığa mahkum olduğunu kanıtlamıştır", Dışişleri Bakanı Wang Yi ise iki farklı senaryodan bahsederek: "Ya karşılıklı saygı ve işbirliği ya da ABD'nin provokasyonlarının yol açacağı bir yüzleşme", dedi. Bu, Çin'in barışçıl bir yolu tercih ettiğini, ancak her türlü senaryoya hazır olduğunun güçlü bir işareti.

ICE, tıpkı polisler, hapishaneler, mahkemeler ve tüm kapitalist devlet aygıtı gibi, reform edilemez. Çözüm, ICE'yi "daha nazik, daha kibar", belki biraz daha az yabancı düşmanı bir versiyonuyla değiştirmek de değildir. ICE gitmeli!

ICE'yi Kaldırın!

Workers.org'un 14 Temmuz 2026 tarihli başyazısıdır.

Çeviri Kolektifi

Göçmenlere ve renkli topluluklara karşı Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza Teşkilatı'nın (ICE) ırkçı terör kampanyasında hiçbir azalma olmadı. En son büyük manşetlere konu olan olay, 7 Temmuz'da Houston'da, 35 yıldır ABD'de yaşayan üç çocuk babası Meksikalı göçmen Lorenzo Salgado Araujo'nun öldürülmesidir.

Salgado Araujo, ICE ajanlarının aradığı kişi bile değildi, ancak bir ICE ajanı, arabasına birden fazla kurşun sıktı. Araujo, vurulduktan birkaç saat sonra hastanede öldü. ICE, onu sokakta kan kaybından ölmesine izin verirken, Araujo'nun "Beni öldürüyorlar" diye bağırdığı duyuldu. İnşaat şirketi sahibi Araujo, üç çalışanıyla birlikte bir şantiyeye giderken, sivil araçlardaki ICE ajanları tarafından trafik ihlali iddiasıyla durduruldu.

Şimdi tipik olarak, ICE teröristleri kurbanı suçlayarak, Araujo'nun aracını onlara karşı "silahlandırdığını" söylüyorlar. Araçtaki üç yolcu ve Araujo'nun ailesinin üyeleri, hiçbir kanıt sunulmamış olan bu saçma iddiayı bağımsız olarak reddettiler.

Houston topluluğu Araujo için adalet çağrısında bulunan günlük protestolar düzenlemekle kalmıyor, aynı zamanda Meksika hükümeti de cinayetin Birleşmiş Milletler'e taşınmasını talep ediyor.

Bu, ICE ajanlarının "sadece birkaç kötü elma" olduğu bir durum değil. Araujo'nun öldürülmesi, faşist ICE'nin gerçek misyonu ile tamamen tutarlıydı; bu da tüm kapitalist devlet aygıtının, işçi sınıfını ve ezilen insanları baskı altına alma misyonudur.

Workers World Parti'nin merhum başkanı Sam Marcy, devletin sınıf karakterini şöyle açıklamıştı: "Biçimi ne olursa olsun, özü ekonomik olarak hangi sınıfın egemen olduğuna ve dolayısıyla siyasi olarak da egemen olduğuna bağlıdır. Çağdaş toplumda bu, emperyalist burjuvazinin proleterya ve ezilen uluslar üzerindeki egemenliği anlamına gelir." (Los Angeles İsyanının Marksist Savunması, 1993)

ICE, sadece Araujo'nun öldürülmesiyle değil, günde 2.000'den fazla kişiyi agresif bir şekilde gözaltına almasıyla da gerçek doğasını gösteriyor; bu sayı muhtemelen artacaktır. Bunun bir örneği, Detroit'ten iki lise öğrencisinin Buffalo, New York'ta gözaltına alınmasıdır. 18 yaşındaki ikiz kız kardeşler Alexka ve Angely Jerez-Medina, 24 Haziran'da ICE tarafından gözaltına alınana ve El Paso, Teksas'taki bir gözaltı merkezinde

tutulana kadar Buffalo'da yazın mevsimlik iş için bulunuyorlardı.

Buffalo'daki aktivistler gözaltına alınmayı protesto etti ve en az dokuz Michigan seçilmiş yetkilisi, öğrencilerin serbest bırakılmasını talep etti; aynı şekilde Western International Lisesi'ndeki papazları ve öğretmenleri de.

ICE'nin terör kampanyası, göçmenlerin işe, okula gitmekten veya dini hizmetlere katılmaktan korkmasına neden oldu.

ICE, tıpkı polisler, hapishaneler, mahkemeler ve tüm kapitalist devlet aygıtı gibi, reform edilemez. Çözüm, ICE'yi "daha nazik, daha kibar", belki biraz daha az yabancı düşmanı bir versiyonuyla değiştirmek de değildir. ICE gitmeli!

Workers World, Houston'daki ve ülke genelindeki binlerce protestocuya katılarak şöyle diyor: "ICE'yi kaldırın!"

Türkiyeli Mücadele Arkadaşlarımızla Dayanışma Onların Mücadelesi Bizim Mücadelemizdir!

Dünya Kadın Konferansı (World Women's Conference – WWC) Avrupa Koordinatörleri, Türkiye’de NATO Zirvesi’ni protesto ettikleri gerekçesiyle tutuklanan Dünya Kadın Hareketi militanlarına ilişkin bir protesto yayınladılar. WWC’nin açıklamasını paylaşıyoruz:

Dünya Kadın Konferansı (World Women's Conference – WWC) Avrupa Koordinatörleri olarak, halen İstanbul Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi’nde tutuklu bulunan mücadele arkadaşlarımıza tam dayanışma ve sarsılmaz desteğimizi ifade ediyoruz.

Mücadele arkadaşlarımız, 22 Haziran 2026 tarihli mektuplarında, Türkiye’de gerçekleştirilen NATO Zirvesi öncesinde gözaltına alındıklarını aktarmaktadır. Dört gün süren polis gözaltısının ardından tutuklanarak Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi’ne sevk edilmişlerdir.

İfadelerinde, kadın hareketi içindeki faaliyetlerinin suç haline getirilmesini açıkça teşhir etmektedirler. 8 Mart ve 25 Kasım eylemlerine katılımları, gösteriler, yaptıkları konuşmalar, verdikleri röportajlar ve militan faaliyetleri bugün kendilerine yönelik cezai kovuşturmanın gerekçesi haline getirilmiştir. Kadın hakları, şiddete ve her türlü adaletsizliğe karşı yürüttükleri mücadele, bir suçlama konusu yapılmaktadır.

Tutuklu kadınlar arasında Dünya Kadın Konferansı’nın Ortadoğu Kıta Koordinatörü mücadele arkadaşımız Songül Yücel ile birlikte Delal Erol, Sena Şat, Ezgi Yergin, Çiğdem Yıldırım ve Merve Yeşilova bulunmaktadır. Aynı koşuşu, aylardır tutuklu bulunan Beycan Taşkıran ile işçi ve Emekçi Kadınlar Komisyonu aktivisti İpek Bozkurt ile paylaşmaktadırlar.

Onların mektubu bir teslimiyet değil; cesaretin, direnişin ve kadınların uluslararası dayanışmasına duyulan güvenin ifadesidir. Tutuklu olmalarına rağmen sağlıklarının ve morallerinin iyi olduğunu, mücadele-

Onların mektubu bir teslimiyet değil; cesaretin, direnişin ve kadınların uluslararası dayanışmasına duyulan güvenin ifadesidir. Tutuklu olmalarına rağmen sağlıklarının ve morallerinin iyi olduğunu, mücadelelerini sürdürdüklerini ve direnişi cezaevi duvarları ardında da yaşatmaya devam ettiklerini bizlere bildirmektedirler.

lerini sürdürdüklerini ve direnişi cezaevi duvarları ardında da yaşatmaya devam ettiklerini bizlere bildirmektedirler.

Bize temel bir gerçeği yeniden hatırlatmaktadır: Hakları, onurları ve özgürlükleri için mücadele eden kadınların iradesini hiçbir baskı ve zor aygıtı kıramayacaktır.

Dünya Kadın Konferansı Avrupa Koordinatörleri olarak, feminist aktivistlere ve demokratik hak savunucularına yönelik baskıları en güçlü biçimde kınıyoruz. Kadınların mücadelesinin, ifade özgürlüğünün, toplumsal ve siyasal faaliyetlerinin kriminalize edilmesi, temel hak ve özgürlüklere yönelik ağır bir ihlaldir.

Başta Songül Yücel, Delal Erol, Sena Şat, Ezgi Yergin, Çiğdem Yıldırım, Merve Yeşilova, Beycan Taşkıran ve İpek Bozkurt olmak üzere, mücadeleleri nedeniyle tutuklanan tüm kadınlarla tam dayanışma içinde olduğumuzu bir kez daha ilan ediyoruz.

Bu baskılar karşısında aşağıdaki talepleri yükseltiyoruz:

-Songül Yücel, Delal Erol, Sena Şat, Ezgi Yergin, Çiğdem Yıldırım, Merve Yeşilova, Beycan Taşkıran, İpek Bozkurt ve siyasal ile feminist faaliyetleri nedeniyle tutuklanan tüm kadınların derhal serbest bırakılması;

-Kadınların eylemlerini, örgütlerini ve demokratik haklarını kullanmalarını suç haline getirmeyi amaçlayan tüm cezai soruşturma ve kovuşturmanın sonlandırılması;

-Tutuklu kadınların temel haklarına, bedensel ve ruhsal bütünlüklerine, aileleri ve avukatlarıyla görüşme

haklarına eksiksiz biçimde saygı gösterilmesi;

-Kadın aktivistlere ve kadın örgütlerine eşitlik, toplumsal adalet ile demokratik haklar için mücadele eden herkese yönelik baskılara son verilmesi.

Kadın örgütlerini, sendikaları, halk hareketlerini, demokratik kurumları ve özgürlüklerden yana olan herkesi şu çağrımıza kulak vermeye davet ediyoruz:

-Mücadele arkadaşlarımızın mektubunu mümkün olan en geniş biçimde yaygınlaştırmaya;

-Dayanışma etkinlikleri, eylemler ve protestolar örgütlemeye;

-Türkiye’deki yetkililer ile uluslararası kurumlar nezdinde kadın hareketi aktivistlerine yönelik baskıların sona erdirilmesini talep etmeye;

-Mücadele arkadaşlarımız özgürlüğüne kavuşuncaya kadar uluslararası dayanışmayı büyütmeye.

Mücadele arkadaşlarımızın sözleri cezaevi duvarlarını aşmaktadır:

“Duvarları yıkacağız, parmaklıkları kıracağız ve özgür günlerde yeniden buluşacağız”

Biz de mücadele arkadaşlarımıza şu sözlerle sesleniyoruz:

Yalnız değilsiniz. Sizin mücade-leniz bizim mücadelemizdir. Direnişiniz, kadın hakları, özgürlük ve adalet mücadelesini kararlılıkla sürdürme irademizi daha da güçlendiriyor.

Hiçbir cezaevi kadınların uluslararası dayanışmasını hapsedemez.

Mücadele arkadaşlarımız derhal özgür bırakılsın!

Dünya Kadın Konferansı
(World Women's Conference – WWC)
Fransa ve Almanya Avrupa Koordinatörleri